

at visse Industrigrene bibeholdes indenfor Hjemmets snevre Grænser, og at visse Forstillinger om Hjemmets Væsen endnu ihærdigere fastholdes.

En af de Myter, som særlig fremtrædende hænger fast, er den om Privatlivets Fred.

Med dette Udtryk menes Ret for den enkelte til at trække sig tilbage i Ensomhed, til at gøre hvad man vil uden at blive iagttaget, kritiseret, hindret. For *Familien som samlet Flok* findes den nok for en Del, men ikke for *Individet*. Navnlig for Moderen er endog Begrebet forsvundet fra hendes Sind. Og denne Sammenflokken sig fører sædvanligst til Mundhuggeri, eller, hvad der er usigeligt skadeligt for Karakteren, det kærlige Herredømme, som det stærkeste Medlem udøver, og de andres mere eller mindre fuldstændige Underkastelse.

En anden Myte er »Hjemmets Hellighed«.

At spise, sove, klæde sig, hvile sig, more sig er gode og nyttige Ting — men hvorfor mere hellige end andre? —

Dernæst kommer vi til »Forplantningens hellige Funktion«.

Moderskabet er fælles for alle levende Væsner — men vi holder det ikke helligt hos Dyrene — hvorfor hos Menneskene? Er det bedre end Retfærdighed, Frihed, Kunst, Industri, Religion o. s. v.?

»Moderskabets hellige Pligter« forplanter Slægten, men gør intet for at forbedre den (?) Er en intelligent, dygtig Moder mere hellig end en uvidende og svag? Hvor er Grænserne?

Den mest fremtrædende af Myterne og den, der bliver mest almindelig og andægtig troet, er Dogmet om »det moderlige Instinkt«. Moderen i sin Egenskab af Moder antages at vide netop, hvad der er godt for hendes Børn. Man grunder denne Theori paa Iagttagelser af de lavere Dyr. Der ser man, at Moderen uden Undervisning gør alt for at hjælpe sin Unge! — Instinkt! — Det højeste Moderinstinkt kan man se hos en kærlig Høne, der ligger og ruger — Porcelænsæg!

Havde Menneskebørns Mødre et iboende Instinkt, som ledede dem til at sørge paa rette Maade for deres Børn, da vilde de ogsaa gøre det! — Gør de det? Spørg Lærere og Præster, hvor mange af de Børn, de arbejder med, der kommer paa Afveje trods de moderlige Instinkter; og spørg Militærlægen, som undersøger de Unge, om deres legemlige Sundhed.

Vi røres, naar vi taler om store Mænds Mødre, men hvem i den sunde Fornufts Navn opfostrer vor store og tiltagende Mængde Idioter, degenererede, lastefulde og forbryderiske Individer? Skal Mødrene have Æren for alt det, som er godt, og Fædrene Ansvar for alt det, som er ondt?

Nej, at vi er, som vi er, skyldes bægge disse Faktorer — Mødre og Fædre.

At Barnepleje og Opdragelse er gaaet frem, skyldes intelligente Anstrengelser af Læger, Plejere o. s. v. — at de endnu staar paa saa lavt et Standpunkt, skyldes, at vi overlader disse ædle Funktioner til at ledes af en Evne, som selv hos Dyrene ikke er ufejlbar. — Den menneskelige Moder maa vise, at hun forstaar sit Kald, derved at hun udvikler sit Legeme, vælger en kraftig, ædel Mage, studerer Barnealderens Behov og imødekommer dens rette Krav — eller overlader dem til andre, der er bedre skikkede dertil.

Men Barnets Tid i Hjemmet! Naar er den?

Moderens væsentlige Dagværk er Om-sorgen for Huset — ikke for Barnet; Forfærdigelsen af Klæderne — ikke Dannelsen af Karakteren. — Følg hendes Dag, Time for Time; tæl Minuterne, som ofres til Barnets Tilsyn, og sammenlign dem med den Tid, der gaar til at tænke over de forskellige Retter til Maaltiderne, Indkøb af Fødemidler, Arbejdet med at holde rent eller paase, at andre gør det; og »Pligterne« i selskabelig Henseende for den Kvinde, som er fritaget for husligt Arbejde.

Sammenlign 100 Forretningsmænds Samtale med 100 husholdningsførende Kvinders, og lær at faa Respekt for de mange Gange større Vanskeligheder, Hjemmets Arbejder frembyder; og selv i det rige Amerika er det de 90 % af Kvinder, som »gør deres eget Arbejde«.

Intet af det, der har trukket Manden op ad den sociale Udviklings Vej har berørt den til Hjemmet bundne Kvinde. De hængende Skranker for hendes Virkekraft er 1) hendes gennemsnitlige Dygtighed, 2) hendes moderlige Karakter: paa Grund af hendes Rigdom paa Kraft og Taalmodighed falder det hende ikke ind at gøre Tingene lettere for sig selv; men hendes Arbejde er kun for Familien — Familien er tilfreds, hvad behøves saa mere? Dog, hvor Pligt og Stræben ikke gaar længere end til vore egne Blodsforvante, er der ingen Plads for Vækst. Hun arbejder kun for sin Familie — tjener den i Stedet for Verden.